

чева градина, дето бѣхъ расълъ, голѣмата праскова съ сочните плодове, пълниятъ съ дини и пѣпешки килеръ, таинствениятъ заденъ дворъ. Навсѣкжде се носѣше благоуханието на теменугитѣ и розитѣ, на далиитѣ и люляка.

После ме разведоха изъ горнитѣ стаи, и азъ виждахъ и тѣхъ такива, каквито тѣ бѣха нѣкога, изживѣвахъ още веднажъ своята младостъ, и всичко ми бѣше радостно, свѣтло, топло — каточе не бѣха изминали отъ тогава двадесетъ и петъ години.

Нашата кжща!

Тя бѣше ме отгледала въ своя вѣренъ скуть нѣкога. Сега се връщахъ при нея. Тя бѣше застарѣла и грохна-

ла, тя ме посрещна достойно, възроди се, представи ми се въ своята младежка премѣна — само за нѣколко минути.

Човѣкътъ, тоя добъръ гостоприемень човѣкъ, заговори:

— Хубава кжща бѣше, господине. За васъ е била сто пжти по-хубава. Защото да живѣшъ въ кжща като наемателъ е едно, а да е тя твоя е съвсемъ друго. Никой домъ не дава онова щастие на човѣка, което му дава неговиятъ собственъ домъ. Ето на, кажете: намѣрихте ли нѣкжде по свѣта една по-чудесна кжща отъ вашата?

— Никжде, никжде не намѣрихъ друга такава кжща, — шепнѣхъ азъ.

Матвей Вълевъ

ПРОЛѢТЕНЪ КОННИКЪ

Азъ се нося съ бързо конче, съ бързо конче — вѣтрогонче презъ зелената ни рѣжъ, като младъ планински мжжъ. Вѣтъръ нивитѣ люлѣе, вѣтъръ кждритѣ ми вѣе, всѣки стрѣкъ и всѣко клонче поздравяватъ мойто конче. Горе облачета бѣли като насъ сж полетѣли, но надъ росната ни рѣжъ тѣ се спиратъ изведнѣжъ.

Само кончето игриво се не спира, като диво — гази ниви и ливади и учудва стари, млади. Хей полетата зелени сж широки, разцѣвтѣни — бѣгай, конче черногриво, презъ ония росни ниви! Днесъ е пролѣтъ на земята. Какъ е леко на душата — да те носи бързо конче, бързо конче — вѣтрогонче!

Младенъ Исаевъ